

Bu sayımızda yine bir öykü yazmanızı istiyoruz. Bize göndereceğiniz öykülerden birini ya da birkaçını seçerek Şubat 2003 sayımızda yayımlayacağız. İlk olarak bu fotoğrafı inceleyin. Gördükleriniz neler düşündürüyor? Bunları bir öyküye dönüştürebilir misiniz? Şimdi yapmanız gereken, tasarladığınız öyküyü en güzel yazınızla bir kâğıda aktarıp bize göndermek.

A d r e s
Bilim Çocuk Dergisi PK 156 06100 Kavaklıdere Ankara

Öyküleriniz Şiirleriniz

Sihirli Kaya

Annem ve babamla birlikte tatil için çöl benzeri bir yere gitmiştik. Tarihi yerleri gezerken kocaman ve upuzun, yarım simit biçiminde bir kaya parçası gördüm. Üzerinden atlamak isteyen, ama geri dönen insanlar vardı. Buna bir anlam veremediğim için anneme sordum. Annem, bu kayanın sihirli bir kaya olduğunu ve bu üstünden bir insan atlırsa dünyanın barış içinde yaşayacağını anlattı. Annemin dediklerini duyunca oradan hemen atlamak istedim, ama annem izin vermedi. Çünkü, kimse şimdiye kadar oradan atlamamıştı. Ben çok isteyince annem izin verdi. Sıraya girdim. Sıra bana gelince atlamamın daha kolay olması için elime bir dal parçası verdiler. Kayayı yakından görünce geri dönmek istedim, ama aklıma savaşlar gelince vazgeçtim. Zıplarken dostluğun dünyayı daha güzel bir dünya yapacağını düşündüm. O sırada sanki bir güç, beni itekleyip kayanın öbür tarafına koydu. Birden uyandım. Yatağımdaydım, kalkıp salona gittim. Babam haberleri seyrediyordu. Haberlerde savaşların birden durduğunu ve ülkede dostluğun başladığını duyunca çok mutlu oldum.

Özüm Baykaş

Ahmet Merter İÖÖ/4-C/İstanbul

Gözümüz Devamlı Yükseklerde Olsun

Bir yaz günü sabahıydı. Annem ve babamla pikniğe gitmek için hazırlanmıştık. Yolda güzel bir yer bulduk ve piknik yapmak için oturduk. Yemeği yedikten sonra biraz gezmek için annemden izin aldım. Biraz yürüdükten sonra karşıma dev bir kaya çıktı. Kayanın arkasında bir uçurum vardı. Elimde üç metre boyunda bir ağaç dalı vardı. Bunu sırk gibi kullanarak kayanın tepesinden atlamayı düşündüm. Fakat sonra bunun tehlikeli olacağını düşünerek vazgeçtim. Geri dönerek bu olayı babama anlattım. Babamın dikkatini çekti ve ailece bu taşı görmeye gittik. Ortası oyuk bir kayanın karşısında ailece hayretler içinde kaldık. Kaya gerçekten çok yüksekti ve arkası uçurum biçiminde bir yamacın kenarındaydı. Babam, bu kayanın insanın ideallerini temsil ettiğini söyleyerek; her

zaman gözümüzün yükseklerde olması gerektiğini, fakat adımımızı atarken olabilecek tehlikeleri de hesaplamamız gerektiğini söyledi. Bu sözler beni çok etkiledi. Her ileri adımda, düşünerek ve mantığımı kullanarak hareket etmemiz gerektiğini anladım. Büyük insanların da, amaçlarına ulaşmak için çok çalışmaları, çalışırken doğru konuları kendilerine hedef edinmeleri ve mantıklı düşünceleri gerektiğini anladım.

Berkay Kısakürek

Yeşilbahar İÖÖ/6-A/Göztepe/İstanbul

Başarmak

Dinledi;

"Bu tepe çok yüksek! Üstünden atlayamazsın!"

İçinden gelen seslerden bir kısmı böyle diyordu.

"Geri dön! Vazgeç! Başaramazsın!"

Diğer yandan tam zıttını düşünüyordu;

"Sakin vazgeçme! İnan! Başaracaksın!"

Ayakları bir öne, bir arkaya gidiyor, karar veremiyordu.

Düşündü! Hayatı boyunca buradan atlamayı hayal ettiğini düşündü. Ta burayı ilk gördüğü andan beri... Ardından

hemen alıştırmalar yapmaya başlamıştı. Bir, iki, derken beş

metre, on, on bir... ve derken onbeş metreydi. Bir zamanlar

bir metre ne kadar yüksekti. Şimdi on beş metre ne kadar

alçak. Düşündü! İnanmak eşittir başarmak. Kararını verdi!

İnanı! Burayı geçecekti. Başaracaktı! Ve sonunda oldu.

İşte diğer taraftaydı. Atlayışını yapmış ve geçmişti.

Dinledi! Vazgeç diyen ses sonsuza dek susmuştu!

Abdullah Çakmak

Hacı Mustafa Tarman İÖÖ/6-K/Ankara

Dilek Kayası

Ailemle birlikte dünyayı dolaşmaya karar vermiştik.

Hazırlıklar yapıldı ve yola çıkıldı. İlk durağımız Fransa'ydı.

Fransa, öyle güzel bir yer ki anlatamam. Daha sonra

Amerika'da Dallas'a gittik. O kadar güzeldi ki çeşit çeşit

kayalar; o kayaların üzerinde şirin şirin evler. Ben burayı çok

beğenince, babam o şirin mi şirin evlerden birini kiraladı. Hem

de tam bir haftalığına. Ne kadar sevindim bilemezsiniz

arkadaşlar. Sonraki gün orayı keşfe çıktığımızda çok

şaşırdım. Çünkü her kayanın kendine özgü bir şekli vardı. Kimi

kalem gibi dimdik, kimi neye benzediği belli olmayan şekiller...

Ama en çok dikkatimi çeken, köprüye benzeyen, altından

geçilince ne dilerseniz dileyin yerine getiren şirin bir kaya

parçasıydı. Ben ne diledim biliyor musunuz? "Bu öykümün

Bilim Çocuk Dergisi'nde yayımlanmasını"... Dünya turumuzsa

hâlâ sürüyor.

Elif Yıldırım

Beytepe İÖÖ/7-B/Batıkent/Ankara